

DOI 10.26886/2520-7474.4(48)2021.9

UDC: 378.011.3-051

**PEDAGOGICAL CONDITIONS OF IMPLEMENTATION OF METHODOLOGICAL
BASIS FOR FORMATION OF PERFORMING STABILITY OF MUSIC
MASTERS IN THE PROCESS OF VOCAL TRAINING**

Xu Weiwei

<https://orcid.org/0000-0003-3756-3539>

e-mail: <shoruz@ukr.net

National Pedagogical Dragomanov University, Kyiv, Ukraine

The author theoretically justifies and concretizes the methodological foundations of formation of performance stability of master students of musical art, as well as defines the pedagogical conditions as appropriate methodological guidelines for effective implementation of these principles. The pedagogical conditions as defined by the author are based on such principles of vocal training process organization as the principle of consistency, consistency and continuity in performing activity production, and the principle of crosscutting use and strategic planning of educational vocal-performance activity. The specificity of organization of pedagogical conditions for the formation of performance stability in master students consists in the accumulation of positive experience of vocal performance in the process of vocal training. The implementation of the mentioned principles is carried out by involving various, both traditional and non-traditional forms of vocal and singing activities. Crosscutting application of traditional and non-traditional forms of vocal performance in the process of vocal training enables Master students to master practical knowledge, skills and abilities of vocal performance; this creates basis for fundamental preparation of vocal-pedagogical repertoire necessary for stable performance of vocal compositions.

Key words: Masters of Music, performing stability, methodological foundations, pedagogical conditions, principles of vocal training organization, positive experience of vocal performance, traditional and non-traditional forms of vocal performance activity.

Сюй Вейвей, Педагогічні умови реалізації методичних засад формування виконавської стабільності магістрантів музичного мистецтва у процесі вокального навчання / Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова, Київ, Україна

У статті автор теоретично обґрунтовує й конкретизує методичні засади формування виконавської стабільності магістрантів музичного мистецтва, а також визначає педагогічні умови як доцільні методичні орієнтири для ефективного упровадження означених засад. Визначені педагогічні умови спираються на такі принципи організації процесу вокального навчання, як принцип послідовності, систематичності і неперервності провадження виконавської діяльності, принцип наскрізності і стратегічного планування просвітницької вокально-виконавської діяльності. Специфіка організації педагогічних умов формування в магістрантів виконавської стабільності полягає в накопиченні позитивного досвіду вокального виконавства у процесі вокального навчання. Реалізація наведених принципів здійснюється шляхом залучення різноманітних, як традиційних, так і нетрадиційних форм вокально-виконавської діяльності. Наскрізне застосування у процесі вокального навчання традиційних і нетрадиційних форм вокально-виконавської діяльності уможливорює оволодіння магістрантами практичними знаннями, уміннями і навиками вокального виконавства, що створює основу для набуття фундаментальної підготовленості вокально-педагогічного репертуару, необхідної для стабільного виконання вокальних творів.

Ключові слова: магістранти музичного мистецтва, виконавська стабільність, методичні засади, педагогічні умови, принципи організації вокального навчання, позитивний досвід вокального виконавства, традиційні і нетрадиційні форми вокально-виконавської діяльності.

Вступ. Ефективність процесу вокального навчання магістрантів музичного мистецтва загалом і формування в них виконавської стабільності зокрема обумовлюється визначенням методичних засад – тих фундаментальних основ, від яких відштовхуються провідні вектори-орієнтири, що генерують конструювання успішної методично-стратегічної моделі навчання співу. Водночас, конкретизація методичних засад – цих, за твердженням Г.Падалки, «...найузагальненіших концептуальних положень, дія яких розповсюджується на все поле педагогічної діяльності» [9,42], яке включає також формування виконавської стабільності магістрантів музичного мистецтва, вимагає формулювання відповідних принципів, а також розроблення педагогічних умов. Саме сприятливі педагогічні умови здатні якнайкраще виявляти педагогічний потенціал процесу вокального навчання, у процесі якого здійснюється формування виконавської стабільності. Теоретичному обґрунтуванню й конкретизації означених педагогічних умов формування виконавської стабільності магістрантів музичного мистецтва у процесі вокального навчання присвячено це дослідження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Важливість розв'язання проблеми цілеспрямованого створення педагогічних умов як запоруки ефективності й результативності навчального процесу, а також розбудови у відповідності до цих умов сприятливого навчального середовища у закладах вищої освіти, була окреслена в

наукових працях В.Андрущенко, В.Бикова, С.Гончаренка, В.Журавського, В.Кухаренка, О.Спіріна, М.Шишкіної та ін. Дослідники у галузі педагогіки мистецтва, серед яких А.Зайцева, А.Козир, О.Комаровська, Л.Куненко, Л.Масол, О.Отіч, Г.Падалка, О.Рудницька, В.Федоришин, О.Хоружа, О.Щолокова, Д.Юник та ін., також присвятили свої дослідження проблемі наукового обґрунтування, розроблення й реалізації педагогічних умов у різних царинах музичного навчання, зокрема, у галузях диригентсько-хорової, інструментальної та етномузичної підготовки студентів факультетів та інститутів мистецтв педагогічних університетів.

Проблематика розроблення й формулювання педагогічних умов, необхідних для удосконалення вокальної підготовки у музично-педагогічних закладах вищої освіти, склала предмет наукових досліджень О.Єременко, Т.Жигінас, О.Маруфенко, О.Матвеевої, Є.Проворової та ін., в яких педагогічні умови представлено в якості спеціально створеної сукупності сприятливих обставин процесу вокального навчання, під впливом яких уможлиблюється реалізація поставлених стратегічних та тактичних цілей та завдань вокальної підготовки.

Метою статті є теоретичне обґрунтування й формулювання педагогічних умов формування виконавської стабільності магістрантів музичного мистецтва як провідних педагогічних орієнтирів для практичного упровадження методичних засад формування досліджуваного феномену у процесі вокального навчання.

Виклад основного матеріалу. Аналіз змістових складових та функцій виконавської стабільності магістрантів музичного мистецтва, здійснений на основі холістського підходу, який передбачає першочергове збереження пріоритетів цілісності мотиваційної сфери особистості, дозволив стверджувати про вельми важливу роль саме

мотиваційно-емоційного фактору [13]. Важлива роль цього фактору відображена у компонентній структурі досліджуваного феномену, зокрема, у змісті мобілізаційно-спрямовуючого компоненту [14]. Зміст цього компоненту схарактеризовано за допомогою окреслення готовності майбутніх фахівців-музикантів до провадження стабільної високоякісної музично-виконавської діяльності в якості критерію сформованості цього компоненту, емоційно-потребового спонукання щодо максимальної психологічної сконцентрованості на якісній підготовці концертної програми та вольової активності щодо концентрації довільної уваги під час прилюдного виступу в якості показників сформованості.

Наведені вище мотиваційно-емоційні характеристики мобілізаційно-спрямовуючого компоненту разом із функцією цілепокладання є відповідальними у структурі виконавської стабільності за інтенсивність динаміки її формування, яка базується на вмотивованості магістранта, спрямовуючи його особистість на потрібний результат – здатність ефективно, цілісно й упевнено відтворювати під час прилюдного співу власну інтерпретаційну версію творчого задуму композитора. Саме вмотивованість магістрантів музичного мистецтва, спрямована функцією цілепокладання, уможливорює оптимальну сконцентрованість на підготовці вокального репертуару для виступу.

Досліджуючи педагогічні умови ефективного формування виконавської стабільності магістрів музичного мистецтва, слід зупинитися на тому, що готовність до фахового провадження вокально-виконавської діяльності передбачає не тільки набуті знання й сформовані на їх основі уміння у цій галузі, але й багаторазову апробацію на практиці означених умінь – тобто конкретний обсяг досвіду прилюдної вокальної діяльності.

Нам імпонує визначення поняття «досвід вокально-виконавської діяльності», сформульоване Гао Мін в якості феномену, що «...синтезує знання, вміння й навички у царині вокального виконавства, здатність до оцінювання й рефлексивного аналізу результатів як власної вокально-виконавської діяльності, так і концертних виступів інших вокалістів, а також спроможність щодо врахування й корегування допущених помилок» [1, 42]. На нашу думку, результативність формування виконавської стабільності магістрів музичного мистецтва залежить безпосередньо від рівня досвідченості вокаліста-виконавця.

Розглядаючи досвід вокального виконавства з позицій формування стабільності виконавської діяльності, слід зосередитись на специфіці накопичення означеного досвіду. З точки зору рефлексивного аналізу, оцінювання й самооцінювання результатів прилюдного виступу, специфіка полягає в тому, що важливим є як позитивний, так і негативний досвід вокального виконавства. Адже позитивний досвід уможливорює повторення високої результативності виступу, а негативний досвід дозволяє знизити або навіть взагалі не допустити помилок, втрат та інших небажаних моментів виконавського процесу. З точки зору педагогічного забезпечення належних умов у процесі вокального навчання для формування в студентів виконавської стабільності, специфіка полягає в накопиченні саме позитивного досвіду вокального виконавства.

Дослідники О.Єременко [4], О.Маруфенко [6], О.Матвеева [7] та ін. окреслюють досвід вокального виконавства як складне інтегроване утворення, важливим елементом якого є також емоційно-естетичний досвід, що, за визначенням Т.Строгаль, являє собою «...систему індивідуальних емоційних ресурсів, набутих в естетичній діяльності на основі резонансу між естетичним об'єктом та індивідуумом, що супроводжується почуттям його естетичної насолоди та позитивною

аксіологічною реакцією» [12, 6], з огляду на вищезазначене можемо стверджувати, що багатократне відчуття естетичної насолоди під час виконавського процесу, про яке стверджує Т.Строгаль, стійке позитивне емоційне супроводження цього процесу, досягнуті й осмислені ситуації успіху тощо, є можливими лише у випадку накопичення саме позитивного досвіду вокального виконавства. Тобто тоді, коли процес і результат прилюдного виконання вокальних творів систематично задовольняє магістранта.

Для цього вокальне навчання магістрантів музичного мистецтва має бути організовано таким чином, щоб практична вокально-виконавська діяльність наскрізно проходила через весь навчальний процес, не обмежуючись поточною атестацією з навчальних курсів «Виконавський практикум», «Камерний спів» тощо, набуваючи для магістранта, водночас, мотиваційного забарвлення особистісного смислу.

Активізувати й максимально пролонгувати максимальну зацікавленість магістрантів професорсько-викладацький склад можна шляхом систематичного застосування сукупності самих різноманітних форм вокального виконавства, яке має наскрізно пронизувати весь процес вокального навчання на всіх його етапах, утворивши особистісно-сміслове підґрунтя для накопичення відповідного досвіду. Ми погоджуємось із думкою О.Хоружої щодо важливої ролі, яку відіграє особистісно-сміслове підґрунтя у мотиваційній сфері особистості. Дослідниця зазначає, що ця роль полягає у виконанні функції об'єднавчого чинника для інтеграції екстринсивного та інтринсивного факторів мотиваційних утворень – потреб, інтересів та цілей у структурі мотиву [15]. Педагогічним стимулятором набуття магістрантом особистісно-сміслового ставлення до вокального виконавства є, на нашу думку, методична

пролонгація цілеспрямованої вмотивованості до вокального виконавства, яка здійснює свій прояв через пізнавальну, художньо-естетичну, професійно-соціальну та інші сфери інтересів та потреб.

Оскільки формування виконавської стабільності магістрантів музичного мистецтва вимагає від них досягнення належного рівня досвідченості у галузі вокального виконавства, то для забезпечення цього рівня доцільно спиратись на сукупність певних принципів під час організації процесу вокального навчання, серед яких:

- принцип послідовності, систематичності і неперервності провадження виконавської діяльності у процесі вокального навчання магістрантів музичного мистецтва, який реалізується шляхом привнесення елементів вокального виконавства у зміст навчальних курсів, що забезпечують функціонування означеного навчального процесу;

- принцип наскрізності провадження магістрантами музичного мистецтва вокально-виконавської діяльності, який реалізується шляхом спеціального моделювання змісту навчальних курсів вокального навчання, що не вимагають безпосереднього сольного або ансамблевого співу у такий спосіб, який розкриває об'єктивний вокально-виконавський потенціал означених курсів можливостями розвитку виконавської стабільності, наскрізно пронизуючи проблематикою вокального виконавства усі заплановані для вивчення теми;

- принцип стратегічного планування просвітницької вокально-виконавської діяльності та вокально-виконавської діяльності музично-змагального характеру, який реалізується шляхом розроблення й упровадження комплексу вокально-виконавських заходів, націлених на максимальне залучення магістрантів музичного мистецтва до практики вокального виконавства.

Втілення поданих вище принципів, що уможливлють накопичення магістрантами досвіду вокального виконавства, вимагає залучення різноманітних, як традиційних, так і нетрадиційних форм виконавської діяльності. До таких традиційних і нетрадиційних форм належать: традиційні форми поточної і підсумкової атестації магістрантів музичного мистецтва – складання модулів, заліків та екзаменів з навчальних курсів «Практикум за кваліфікацією «Вокал», «Практикум з фахової підготовки «Камерний спів», «Виконавський практикум» тощо; сольний концерт; академічний концерт; міні-концерт силами студентів-магістрантів під час групового лекційного або семінарського заняття; лекція-концерт силами магістрантів» вокально-методичний монолог, формат якого дозволяє виявити й розкрити перед аудиторією свої знання у галузі теорії та методики вокальної педагогіки та виконавства, підтверджуючи їх виконанням вокальних творів або їх елементів тощо.

Реалізація третього принципу щодо стратегічного планування просвітницької вокально-виконавської діяльності та вокально-виконавської діяльності музично-змагального характеру, який реалізується шляхом розроблення й упровадження комплексу вокально-виконавських заходів, націлених на максимальне залучення магістрантів музичного мистецтва до практики вокального виконавства, потребує застосування таких форм вокального виконавства, які відповідають, у першу чергу, специфіці просвітницької діяльності вчителя музичного мистецтва в закладах середньої освіти, музичних школах тощо і розраховані на учнівську аудиторію, а також аудиторію вчителів та батьків (навчальний курс «Виробнича педагогічна практика з музики»). До таких форм належать: музичний лекторій, тематичний тиждень, вечір дозвілля, святковий ранок, лекція-концерт, бесіда-

концерт, сольний концерт, збірний концерт магістрантів-практикантів, викладачів, вчителів та ін.

Таким чином, розгляд поданих вище принципів організації процесу вокального навчання дозволив встановити, що першою з методичних засад формування виконавської стабільності магістрантів музичного мистецтва є систематичне використання сукупності різноманітних форм практичної вокально-виконавської діяльності в якості інструментарію для формування виконавської стабільності магістрантів музичного мистецтва у процесі вокального навчання. Водночас, запровадження цієї методичної засади реалізується на основі дотримання відповідної педагогічної умови, яку визначено як педагогічне стимулювання накопичення магістрантами музичного мистецтва достатнього багажу позитивного досвіду вокального виконавства, що відповідає високому рівню сформованості готовності до успішного, компетентного й фахового провадження вокально-виконавської діяльності.

Продовження розгляду методичних засад формування виконавської стабільності магістрантів музичного мистецтва, а також визначення оптимальних педагогічних умов для запровадження означених засад, передбачає опору на проведений попередньо на базі холістського підходу аналіз змістових складових досліджуваного феномену [13], [14]. Зокрема, визначення змісту цілісно-інтерпретаційного компоненту відбувалось з урахуванням таких характеристик цього підходу, як самість, цілісність та креативність, що забезпечують інтегральну гармонійність музичної форми та оригінальність музично-творчої інтерпретації, стабільне й цілісне відтворення якої свідчить про сформованість виконавської стабільності.

Окреслені під час дослідження цілісно-інтерпретаційного компоненту історико-мистецтвознавча, теоретично-аналітична, виражально-технічна, іміджево-сценічна, конструктивно-синтезуюча і репетиційно-практична сфери інтерпретаційного опрацювання вокальних творів вимагають від магістрантів музичного мистецтва відповідних груп знань. Зокрема, історико-мистецтвознавча сфера передбачає володіння групою музикознавчих, мистецтвознавчих, музично-історичних знань. Теоретично-аналітична сфера залучає групу музично-теоретичних знань щодо музично-виражальних засобів, особливостей музичних форм і різновидів музичної драматургії. Виразально-технічна сфера оперує групою знань у галузі теорії та методики постановки голосу, вокальної педагогіки та виконавства, володіння якими уможливорює належне акустично-звукове втілення інтерпретаційної концепції. Іміджево-сценічна сфера залучає групу знань у галузі методів, засобів і прийомів сценічного втілення художнього образу твору, музичної комунікації із аудиторією. Конструктивно-синтезуюча сфера передбачає володіння магістрантами групою знань у царині практичних методів, засобів і прийомів оригінального втілення творчого задуму композитора. Репетиційно-практична сфера залучає знання у галузі ефективного провадження репетиційної роботи з метою такого відпрацювання інтерпретації, яке гарантує стійку високу якість достатньої кількості прилюдних виступів.

Оволодіння магістрантами означеними знаннями, здатність застосувати їх у практичній вокально-виконавській діяльності створює основу для набуття належної підготовленості вокально-педагогічного репертуару. Водночас, слід зауважити, що ефективне засвоєння магістрантами такої кількості знань потребує необхідної активізації когнітивно-інтелектуального особистісного розвитку, міцної системно-методологічної основи, на підґрунті якої набуті міцні системні знання можуть бути легко адаптовані або варійовані до змінених умов їх застосування [10]. Тобто мова іде про набуття

студентами фундаментальних знань у галузі вокальної педагогіки та виконавства. На думку А.Колот, «...освіта може вважатися фундаментальною, якщо вона продукує не вузькоспеціалізовані, а системні, методологічно важливі, інваріативні, міцні знання, які сприяють інтелектуальному розвитку особистості, її адаптації до швидко змінюваних технологічних і соціально-економічних умов» [5, 97].

Дослідно-експериментальна робота засвідчує, що позитивна тенденція формування виконавської стабільності магістрантів музичного мистецтва обумовлюється рівнем ефективності контрольних заходів, спрямованих на перевірку якості засвоєння наведених вище груп знань, а також сформованих на цій знаннєвій основі умінь вокального виконавства. Цілеспрямовані заходи контролю вокально-виконавських знань, умінь і навиків дозволяють визначити рівень засвоєння тої чи іншої групи знань, розвиненості окремих вокально-виконавських умінь, а також здатності до їх комплексного застосування під час вокально-виконавської діяльності.

Багаторівнева організація заходів контролю вокально-виконавських знань, умінь і навиків інтегрує такі ланки: ланку поточного експрес-контролю, який уможлиблює швидко послідовну перевірку покрокового засвоєння знань і умінь у різних сферах вокального виконавства; ланку поточного розгорнутого контролю, який забезпечує ретельну перевірку на основних етапах підготовки вокально-педагогічного репертуару, доопрацювання недоліків вокально-технічної роботи, інтерпретаційного опрацювання, розв'язання іміджевих помилок тощо; ланку підсумкового дисциплінарного контролю, яким завершується вивчення навчальних курсів, що входять до складу вокального навчання магістрантів музичного мистецтва; ланку підсумково-узагальнюючого міждисциплінарного контролю, який

дозволяє магістрантам виявити їх загальний кваліфікаційний рівень, вокально-виконавську компетентність тощо.

З огляду на вищезазначене, другою методичною засадою формування виконавської стабільності магістрантів музичного мистецтва доцільно визначити багаторівневу організацію цілеспрямованих заходів контролю вокально-виконавських знань, умінь і навиків, що уможливають послідовну перевірку динаміки формування виконавської стабільності на різних етапах вокального навчання магістрантів музичного мистецтва. Водночас, упровадження другої методичної засади реалізується на основі дотримання відповідної педагогічної умови, яку ми визначаємо як педагогічне забезпечення фундаменталізації знань у галузі вокальної педагогіки та виконавства відповідно до історико-мистецтвознавчої, теоретично-аналітичної, виражально-технічної, іміджево-сценічної, конструктивно-синтезуючої і репетиційно-практичної сфер інтерпретаційного опрацювання вокальних творів з метою сприяння розвитку вокально-виконавського мислення.

Подальше дослідження методичних засад формування виконавської стабільності магістрантів музичного мистецтва, а також визначення відповідних педагогічних умов для упровадження означених засад передбачає врахування такої характеристики холістського підходу, як еволюційність, яка притаманна усьому процесу формування досліджуваного феномену. Еволюційність визначає основні напрямки поступового розвитку здатності до результативної підготовки вокально-педагогічного репертуару, спроможності до самостійного розроблення оригінального інтерпретаційного концепту вокального твору, здатності до самоконтролю й саморегулювання під час транслювання слухачам означеного концепту з метою нівелювання негативної дії стресорів, спроможності до артистичного втілення

оригінальної інтерпретаційної версії в процесі прилюдного виступу (контрольно-саморегуючий компонент) та ін.

Методичне забезпечення еволюційності формування усіх складових виконавської стабільності магістрантів музично-педагогічних ЗВО вимагає, з одного боку, вельми розгалуженого, багатогранного педагогічного інструментарію, а з іншого боку, потребує його ієрархізованої узгодженості, гармонізації й цілеспрямованості, тобто інтеграції.

Інтеграції підлягають досить ємні, згруповані обсяги педагогічного інструментарію, до якого належать: група методів, засобів і прийомів формування вокально-технічних умінь щодо «близького», опертого на дихання вокального звуку, рухливості співацького голосу, кантиленного співу, вокального резонування, артикуляційної чіткості літературного тексту та ін.; групи теоретичних, вербальних, образно-демонстраційних, інтерпретаційних, проєктивних, евристичних, сугестивних методів тощо; групи методів мотивації мистецького навчання, ескізного опрацювання вокальних творів, відпрацювання концентрації уваги, самоконтролю й саморегуляції; група методів артистичного виконання вокальних творів та ін. [9], [11], [15].

Інтеграція педагогічного інструментарію як основа процесу формування виконавської стабільності магістрантів музичного мистецтва шляхом «...доцільного об'єднання його елементів у цілісність» [2, 198] перетворює означений процес, за висловлюванням Н.Гродзенської, на «...цілісний єдиний процес, який іде майже на одному диханні» [3, 67]. Цей інтеграційний процес вимагає віднайдення відповідної оптимальної форми, здатної гармонізувати й поєднати самий різноманітний педагогічний інструментарій з наведених вище груп. Такою інтегруючою формою є, на нашу думку, форма тренінгу, яка максимально забезпечує «...інтенсивне навчання з практичним

спрямуванням..., спрямоване на розвиток навичок, освоєння учасниками нового досвіду [2, 463]. Блочна структура тренінгу, яка містить теоретичний та практичний блоки, блок допоміжних вправ тощо, є оптимальною для інтеграції багатой палітри педагогічного інструментарію.

З огляду на вищезазначене, третьою методичною засадою формування виконавської стабільності магістрантів музичного мистецтва доцільно визначити організацію процесу вокального навчання із систематичним застосуванням цільових тренінгів, спрямованих на підвищення рівня стабільності вокального виконавства. Водночас, упровадження третьої методичної засади реалізується на основі дотримання відповідної педагогічної умови, яку ми визначаємо як інтеграцію різних груп педагогічного інструментарію щодо формування виконавської стабільності магістрантів музичного мистецтва у процесі вокального навчання.

Таким чином, підсумовуючи у **висновках** розгляд методичних орієнтирів, на яких базується теорія і практика формування виконавської стабільності магістрантів-вокалістів музично-педагогічних ЗВО, доцільно конкретизувати наступні методичні засади досліджуваного феномену, а саме:

систематичне використання сукупності різноманітних форм практичної вокально-виконавської діяльності в якості інструментарію для формування виконавської стабільності магістрантів музичного мистецтва у процесі вокального навчання;

багаторівневу організацію цілеспрямованих заходів контролю вокально-виконавських знань, умінь і навиків, що уможливають послідовну перевірку динаміки формування виконавської стабільності на різних етапах вокального навчання магістрантів музичного мистецтва;

організацію процесу вокального навчання із систематичним застосуванням цільових тренінгів, спрямованих на підвищення рівня стабільності вокального виконавства.

Упровадження визначених методичних засад формування виконавської стабільності магістрантів музичного мистецтва реалізується на базі актуалізації відповідних педагогічних умов, серед яких:

педагогічне стимулювання накопичення магістрантами музичного мистецтва достатнього багажу позитивного досвіду вокального виконавства, що відповідає високому рівню сформованості готовності до успішного, компетентного й фахового провадження вокально-виконавської діяльності;

педагогічне забезпечення фундаменталізації знань у галузі вокальної педагогіки та виконавства відповідно до історико-мистецтвознавчої, теоретично-аналітичної, виражально-технічної, іміджево-сценічної, конструктивно-синтезуючої і репетиційно-практичної сфер інтерпретаційного опрацювання вокальних творів з метою сприяння розвитку вокально-виконавського мислення;

інтеграція різних груп педагогічного інструментарію щодо формування виконавської стабільності магістрантів музичного мистецтва у процесі вокального навчання.

Упровадження у процес вокального навчання вищезазначених методичних засад, а також забезпечення педагогічних умов ефективної реалізації цих засад не тільки забезпечує формування в магістрантів музичного мистецтва виконавської стабільності, але й дозволяє підвищити професійний рівень вокально-виконавської діяльності майбутніх педагогів-музикантів у цілому.

Література:

1. Гао Мін. (2019), Сутність вокально-виконавського досвіду майбутніх учителів музичного мистецтва. Науковий вісник МНУ імені В.О. Сухомлинського. Педагогічні науки. № 4 (67). С. 47-50.
2. Гончаренко С.У. (2011), Український педагогічний енциклопедичний словник. Рівне: Волинські обереги. 552 с.
3. Гродзенская Н.Л. (1953), Воспитательная работа на уроках пения. Москва: АПН РСФСР. С. 81-98.
4. Єременко О.В. (2003), Теорія і методика розвитку музичного сприймання в учнів основної школи: методичний посібник. Суми: Сум. держ. пед. ун-т. 141с.
5. Колот А.М. (2006), Фундаменталізація та індивідуалізація економічної освіти як провідні тенденції її розвитку. Проблеми змісту і методики викладання економічної теорії. Вип. 2 (6). Київ: Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана. С. 94-107.
6. Маруфенко О.В. (2004), Слухацька установка як психологічна умова формування та розвитку вокально-слухових навичок. Наукові записки: псих.-пед. науки. Ніжин : НДПУ. С. 155-158.
7. Матвєєва О.В. (2005), Координація надійності співу майбутніх учителів музики в контексті емоційної теорії когнітивного дисонансу. Ідеї опіки дітей і молоді в історико-педагогічній науці: зб. наук. праць. Івано-Франківськ. С.78-82.
8. Матвєєва О.В. (2006), Сценічне хвилювання як детермінанта вокально-виконавської надійності майбутніх учителів музики. Наука і сучасність: зб. наук. праць Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова. Том 55. Київ: НПУ імені М.П. Драгоманова. С. 64-71.
9. Падалка Г.М. (2008), Педагогіка мистецтва (Теорія і методика викладання мистецьких дисциплін). Київ: Освіта України. 274 с.

10. Падалка Г.М. (2004), Пріоритетні напрямки розвитку сучасної мистецької освіти. Теорія і методика мистецької освіти: зб. наук. пр. Нац. пед. ун-т імені М.Драгоманова. Вип. 1 (6), Київ. С. 15-20.
11. Падалка Г.М. (1999), Професійно-цілісний підхід і його реалізація в умовах художньої освіти майбутнього вчителя (на матеріалі музичних дисциплін): методичні рекомендації. Київ: НПУ. 33 с.
12. Строгаль Т.Ю. (2018). Формування емоційно-естетичного досвіду підлітків на уроках музики: автореферат кандидата педагогічних наук: 13.00.02. «Теорія та методика музичного навчання». Київ. 21 с.
13. Сюй Вейвей. (2020), Структура виконавської стабільності майбутніх учителів музичного мистецтва: зміст і компонентні складові. Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології. Суми: СумДПУ імені А.С. Макаренка. № 8 (102), С. 477-484.
14. Сюй Вейвей. (2020), Холістський підхід як основа формування виконавської стабільності майбутніх викладачів мистецьких дисциплін у процесі вокального навчання. Сучасна мистецька освіта: матеріали IV науково-практичних читань пам'яті академіка Анатолія Авдієвського. Київ: НПУ імені М.П. Драгоманова. С. 132-134.
15. Хоружа О.В. (2010), Методичні засади формування етнопедагогічного мислення майбутнього вчителя музики: дис. на здобуття вченого ступеню канд. пед. наук: спец. 13. 00. 02. «Теорія та методика музичного навчання». Київ. 242 с.

References:

1. Gao Ming. (2019), The essence of vocal-performance experience of future music art teachers. Scientific Bulletin of V.A. Sukhomlinsky MNU. Pedagogical sciences. № 4 (67). pp. 47-50. (in Ukrainian).
2. Goncharenko S.U. (2011), Ukrainian Pedagogical Encyclopedic Dictionary. Rivne: Volyn obelegi. 552 p. (in Ukrainian).

3. Grodzenskaya N.L. (1953), Educational work on singing lessons. Moscow: APN RSFSR. pp. 81-98. (in Russian).
4. Eremenko O.V. (2003), Theory and methods of development of musical perception in pupils of the basic school: a methodical manual. Sumy: Sumy State Pedagogical University. 141 p. (in Ukrainian).
5. Kolot, A.M. (2006), Fundamentalization and Individualization of Economic Education as Leading Trends in its Development. Problems of content and methodology of teaching economic theory. Issue 2 (6). Kyiv: Kyiv National Economic University named after Vadym Hetman. pp. 94-107. (in Ukrainian).
6. Marufenko A.V. (2004), Mass attitude as a psychological condition of formation and development of vocal and auditory skills. Scientific notes: psychological and pedagogical sciences. Nizhyn: NDPU. pp. 155-158. (in Ukrainian).
7. Matveeva, A. V. (2005), Coordination of singing reliability of future music teachers in the context of emotional theory of cognitive dissonance. Ideas of tutelage of children and youth in historical-pedagogical science: collection of scientific works. Ivano-Frankivsk. pp. 78-82. (in Ukrainian).
8. Matveeva A.V. (2006), Stage excitement as a determinant of vocal-performance reliability of future music teachers. Nauka i sovremennost': collection of scientific works of National pedagogical university named after M. P. Dragomanov. Vol. 55. Kiev: National Pedagogical University named after M. P. Dragomanov. pp. 64-71. (in Ukrainian).
9. Padalka G.M. (2008), Pedagogy of Art (Theory and Methodology of Teaching Art Disciplines). Kyiv: Education of Ukraine. 274 p. (in Ukrainian).
10. G.M. Padalka (2004), The Priority areas of modern art education. The Theory and Methodology of art education: collection of scientific works. National Pedagogical University named after M. Dragomanov. Vol. 1 (6), Kiev. pp. 15-20. (in Ukrainian).

11. Padalka G. M. (1999), Professional and holistic approach and its implementation in the conditions of art education of future teacher (on the material of musical disciplines): methodological recommendations. Kyiv: National Pedagogical University. 33 p. (in Ukrainian).
12. Strogal T.Y. (2018). Formation of emotional and aesthetic experience of adolescents in the lessons of music: abstract of candidate of pedagogical sciences: 13.00.02 "Theory and methodology of musical education". Kiev. 21 p. (in Ukrainian).
13. Xu Weiwei. (2020), The structure of performance stability of future music art teachers: content and component parts. Pedagogical sciences: theory, history, innovative technologies. Sums, No. 8 (102), pp. 477-484. (in Ukrainian).
14. Xu Weiwei. (2020), Holistic approach as the basis for the formation of performance stability of future teachers of art disciplines in the process of vocal training. Modern Art Education: Proceedings of the IV Scientific and Practical Readings in Memory of Academician Anatoly Avdeevsky. Kyiv: National Pedagogical University named after M. P. Dragomanov. pp. 132-134. (in Ukrainian).
15. Khoruzha O.V. (2010) Methodological basis for the formation of ethno-pedagogical thinking of the future music teacher: dissertation for the degree of Candidate of Pedagogical Sciences. Kyiv. 242 p. (in Ukrainian).

Citation: Xu Weiwei (2021). Pedagogical Conditions of Implementation of Methodical Basis for Formation of Performing Stability of Music Masters in the Process of Vocal Training. Frankfurt. TK Meganom LLC. Paradigm of knowledge. 4(48). doi: 10.26886/2520-7474.4(48)2021.9

Copyright Xu Weiwei ©. 2021. This is an openaccess article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License (CC BY). The use, distribution or reproduction in other forums is permitted, provided the original author(s) or licensor are credited and that the original publication in this journal is cited, in accordance with accepted academic practice. No use, distribution or reproduction is permitted which does not comply with these terms.